

РЕШЕНИЕ

№ 9671

гр. София, 11.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 23.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Иванка Александрова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **3990** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от АПК вр. с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на В. В. М., ЕГН: [ЕГН], чрез адв. Ю. Г. срещу Министерството на вътрешните работи (МВР), с която се иска да бъде осъден ответникът да му заплати сума в размер на 4 000 /четири хиляди/ лева, представляваща обезщетение /главница/, за претърпените от него неимуществени вреди, настъпили в резултат на незаконосъобразни действия на администрацията, изразяващи се в неправомерното спиране на валидността на документа му за самоличност, ведно със законна лихва, считано от датата на настъпване на вредите до окончателното изплащане на обезщетението.

Твърди се в исквата молба, че в началото на м. юли 2024г. ищецът е посетил каса на „Изипей“ АД, с цел изпращане на паричен превод. След въвеждане на данните от личната му карта, служителят на компанията го информирал, че същата е невалидна и услугата не може да бъде извършена. Със съдействие на адвокат, след около три месеца установил, че личната му карта е деактивирана, без законно основание за това. През м. ноември 2024г. В. М. забелязал, че следва да поднови международния си паспорт, за което посетил Второ районно управление на МВР С.. След като предоставил личната си карта на административните органи, същите отново са констатирани, че предоставения документ за самоличност е невалиден и го насочили към Административния център на [улица], [населено място], където служителка направила справка в системата и установила, че деактивирането на документа му за самоличност е извършено вследствие грешка на служител. Виновната служителка лично признала, че деактивирането на личната му карта е вследствие на грешка допусната от нея, като е трябвало да бъде деактивиран документ за самоличност на друго лице. Като компенсация същата предложила на ищеца

заплащане на „бърза услуга“ за издаването на нова лична карта и тъй като срокът на личната карта бил изтекъл, М. подал заявление за издаване на нов документ за самоличност.

От неправомерното спиране на валидността на документа за самоличност на ищеца - незаконосъобразно действие от страна на служителка на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) при Министерство на вътрешните работи (МВР) чрез Дирекция „Български документи за самоличност“ се претендира настъпили вреди - значителни неудобства, тревожност и ограничение във възможността ищецът да упражнява правата си като гражданин. Претендира се нарушаване на правото на ищеца да разполага с валиден документ за самоличност, което му причинило психически стрес, неудобства и правна несигурност. От момента, в който му било съобщено, че причина за анулирането на личната му карта би могло да е обявяването му за национално издирване, В. М. претърпял сериозен емоционален стрес и притеснение. Уверен в своето законосъобразно поведение и съвместно изпълнение на установения обществен ред ищецът бил сериозно объркан каква е причината за анулирането на документа му за самоличност. Той не притежавал валиден документ за самоличност в продължение на месеци, макар и физически да е имал такъв, в нарушение на разпоредбата на чл.4, ал.1 от ЗБЛД. Това му се отразило изключително травмиращо както на психическото, така и на физическото здраве - нарушена комуникативност, нежелание за поддържане на социален живот. Бил в обективна невъзможност да извършва значителен обем от действия, сред които достъп до административни услуги и финансови операции, с които е съпътстван обичайния му начин на живот, което предизвикало огромен дискомфорт в личната му сфера.

С допълнителна молба от 28.05.25г. се иска се присъждане на законна лихва върху сумата на претендираното обезщетение от 4 000 лева от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане. Претендира се присъждане на изтекли мораторни лихви от 01.07.2024г. – датата на неправомерното увреждане на ищеца до 09.12.2024г. – датата на издаване на нов документ за самоличност.

Постъпил е отговор на исковата молба от ответника на 20.08.2025г., според който исковата молба е неоснователна и недоказана по основание, тъй като липсват елементите на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Изложена е фактичката обстановка по случая, като се твърди, че твърденията в исковата молба са неотговарящи на истината. Ответникът счита, че следва да намери приложение чл.5 от ЗОДОВ. Възразява срещу приемането като доказателство на звукозапис на флашпамет, тъй като не е годно доказателствено средство по смисъла на Глава четиринадесета от ГПК, вр. с чл.144 от АПК. Приложени са писмени доказателства към писмения отговор.

В съдебно заседание ищецът, чрез адвокат С., поддържа исковата молба. Претендира разноси по представен списък в размер на 10 лева държавна такса и 800 евро адвокатско възнаграждение.

Ответникът Министерството на вътрешните работи (МВР) се представлява от юрисконсулт С., който претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 204,40 евро. Постъпили са писмени бележки.

Представителят на Софийски градска прокуратура прокурор Д. изразява становище за основателност и доказаност на исковата претенция.

Административен съд София град, като съобрази доводите и исканията на страните, както и събраните по делото доказателства установява следното от фактическа страна:

На 29.07.2024 г. Ю. Ю. В. - служител на Д„БДС“ променила статуса на лична карта №[ЕИК] на В. В. М. на „невалидна“ с причина „изгубен/откраднат“. Действията на служителя били по повод подадена декларация по чл. 17, ал.1 от Правилника за издаване на българските лични документи от друго лице за открадната лична карта с №[ЕИК]. Грешката се изразява в неправилно изписване от служителя в НАИФ НРБЛД на една цифра в номера на документ за самоличност. Дирекция

„Български документи за самоличност“ е уведомена на 09.12.2024г. за процесния казус за обявяване на невалидна лична карта №[ЕИК], когато лицето се е явило на гише за подаване на заявление за подмяна на паспорт и при проверка в НАИФ НРБЛД се установява, че статусът на лична карта №[ЕИК] е променен. Предвид това лицето е насочено да посети Центъра за административно обслужване на ДБДС на адрес: [населено място], [улица]. С оглед невъзможността по чл. 32, ал. 4 от Закона за българските лични документи (ЗБЛД) невалидна лична карта да бъде обявена за валидна, при явяването на В. М. в ЦАО служителят извършил погрешно промяната на статута на личната му карта предложил М. да подаде заявление за издаване на нова лична карта, като служителят да заплати в пълен размер дължимата държавната такса. Въз основа на заявление № 14965 от 09.12.2024 г. за издаване на лична карта, подадено от В. В. М. и заплатена такса на ПОС-терминал в размер на 18,00 лв. от служителя на ДБДС, на 13.12.2024г. В. М. лично е получил издадена на негово име нова лична карта, валидна до 09.12.2034г.

В съдебно заседание по искане на ищцовата страна, с цел изясняване характера и размера на вредите са разпитани свидетелите К. и М.. Свидетелката К. живее на семейни начала с ищеца от две години и дава показания, че когато В. отишъл да плаща в „Изипей“ през лятото на 2024г., служителката му казала, че личната му карта е невалидна. Винаги там искали лична карта, като в системата, когато дадеш лична карта и тя е невалидна излиза, че не съществува такъв човек и не може да се направи превода. Това можело да бъде по няколко причини, включително и ако човека е обявен за национално издирване. Личната му карта била валидна и нямали обяснение по каква причина е обявена за невалидна. Когато разбрал за тази ситуация В., който по принцип бил спокоен станал напрегнат, доста се променило отношението му, бил доста стресиран. Последствията паднали върху него, върху спокойствието му, включително и върху връзката им. Имали планирана почивка за Гърция, били платили, пуснали отпуски, но почивката отпаднала, защото се появил един стрес в него, че не се знае дали на границата няма да бъде спрян и да направят проверка, да не го пуснат да напусне държавата. Отменили почивката, не успели да заминат и това донесло много смут в тяхната връзка. Към днешна дата той все още бил доста стресиран и си проверявал постоянно личната карта дали е в него.

Свидетелят М. - брат на ищеца разказва, че през лятото на 2024г. – юли или август В. му се е обадил по телефона, много притеснен и започнал да му се оплаква как е бил в „Изипей“, искал да преведе някаква парична сума, обаче касиерката му е казала, че личната му карта е невалидна. В рамките на една - две седмици В. се променил, станал много притеснителен започнал да говори и да коментира дали нещо няма да му се случи, дали няма да има някакви обвинения срещу него, да го издирват за нещо. Излязло му подкожно образуване на главата, което говори за един огромен стрес. Когато отишъл в МВР за документите една от служителките му е била предложила тя да заплати сумата за личната карта, да му се издаде наново. Заради проблема с личната карта не успели да отидат в Гърция. Мисля, че тогава отишъл в МВР, за да разбере какво се случва. Свидетелят М. ежедневно се вижда с брат си, живеем в една къща.

Настоящият съдебен състав цени показанията на свидетелите в съвкупност с останалия доказателствен материал по делото, съобразно чл.172 от ГПК, като има предвид възможната тяхна заинтересованост.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Искът е с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ във вр.чл.203 и сл. от АПК, предвид изложените фактически обстоятелства в исковата молба, Следователно, искът за обезщетение е предявен срещу надлежния ответник по чл.205, ал.1 АПК - Агенция „Пътна инфраструктура“ и е допустим

за разглеждане в производството пред Административен съд София-град по реда на глава XI от АПК.

Разгледан по същество искът е частично ОСНОВАТЕЛЕН, по следните съображения:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За реализиране на отговорността по цитираната разпоредба следва да е осъществен фактическият състав, изискващ кумулативното наличие на три предпоставки – 1. незаконосъобразен акт/действие/ бездействие; 2. настъпили вреди; 3. пряка причинно-следствена връзка между вредите и незаконосъобразния акт. Отговорността е безвиновна - съгласно чл. 4 от ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице.

С аргумент от чл. 154, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения от него иск, а на съда - да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност.

Безспорно по делото се установяват и трите елемента от правопораждащия отговорността на ответника фактически състав. Налице е фактическо незаконосъобразно действие на служителка на ответника в Дирекция „БДС“ Ю. В., която погрешно е въвела в системата НАИФ НРБЛД номера на личната карта на ищеца В. В. М. и е променила статуса на документа за самоличност на „невалиден“ по причина „изгубен/ откраднат“ без да има основание за това. Това незаконосъобразно действие извършила на 29.07.2024г., в 15 часа и 44 минути, видно от представените от ответника доказателства – разпечатка от системата. Ищецът твърди в исковата молба, че е узнал за обявената за невалидна лична карта в началото на м. юли 2024г., което обаче не се подкрепя от събраните доказателства. Свидетелите съобщават, че е посетил офис на „Изипей“ през лятото на 2024г., но не дават категорични данни за дата, нито дори за месеца, когато това се е случило. Единствените категорични данни по делото, свързани с момента, в който М. е разбрал, че личната му карта е невалидна, е датата на приложената към исковата молба Справка за валидност на български документи (лист 7), която е към дата 21.09.2024г. На 09.12.2024г. отишъл на гише във звено БДС на 02РУ - СДВР за подаване на заявление за подмяна на паспорта си, когато подал и заявление за издаване на нова лична карта. Служителката признала, че деактивирането на личната му карта е следствие на грешка допусната от нея и предложила тя да заплати вместо ищеца длъжимата такса за „бърза услуга“ за издаване на нова лична карта. Новата лична карта била издадена същия ден.

Обезщетенията за неимуществени вреди се присъждат за конкретно претърпени физически и психически болки, страдания и неудобства, които са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразния административен акт/действие/ бездействие. Съдът намира, че описаните психически състояния и поведенчески реакции на ищеца в исковата молба, потвърдени и от свидетелите – стрес , объркване, недоверие и неяснота, относно причините за обявяване на документа за самоличност за невалиден и възможните последици от това представляват логична, пряка и непосредствена последица от допуснатата административна грешка от служителката на ДБДС – МВР. Съгласно чл.52 ЗЗД във вр. с § 1 ЗР ЗОДОВ обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Понятието „справедливост“ не е абстрактно понятие, а е свързано с преценка на редица конкретни, обективно съществуващи факти, имащи значение за

правилното определяне на размера на обезщетението.

В случая, понесените от ищеца страдания са установени безспорно с начална дата 21.09.2024г., макар да е разбрал, че съществува проблем с валидността на личната му карта по-рано (вероятно през м.август) и по тази причина е извършил справка за валидност на документа си за самоличност, приложена към исковата молба. Периодът на неяснота относно това, дали има валиден документ за самоличност е продължил до 09.12.2024г., за което следва да му се присъди обезщетение. Претърпените страдания очевидно не са били с толкова голям интензитет, след като е отишъл във 02 РУ - СДВР лично едва на 09.12.2024г. и то поради необходимостта от смяна на задграничния си паспорт, който до този момент е бил валиден. В тази връзка и по повод твърдяното от свидетелите осуетено пътуване на ищеца и неговата приятелка до Гърция съдът съобразява, че Законът за българските лични документи (ЗБЛД) в чл. 33, ал. 1 изрично посочва, че българските граждани имат право да напускат страната и да се завръщат с валиден паспорт или лична карта през вътрешните граници на Европейския съюз, а чл. 13 и чл. 31 дефинират личната карта и паспорта като основни документи за самоличност, които служат за преминаване на държавната граница. Тъй като България и Гърция са държави-членки на ЕС, се прилагат общите европейски правила: Директива 2004/38/ЕО (относно правото на гражданите на Съюза да се движат и пребивават свободно), която в Член 4 (Право на напускане) и Член 5 (Право на влизане) разпорежда, че тези текстове задължават държавите-членки да позволяват на своите граждани да пресичат границите само с валидна лична карта или паспорт, без да се изискват визи или еквивалентни формалности. Следователно, неоснователен е описаният от свидетелите стрес у ищеца М. дали няма да бъде спрян на границата с Гърция и недопуснат да напусне държавата при планирано пътуване, след като личната му карта е невалидна, тъй като е разполагал с валиден паспорт през цялото време на увреждането. Съдът намира за доказани, чрез разпита на двамата свидетели възникналите за ищеца неудобства и притеснения поради невъзможността да ползва услугите за плащане на сметки чрез Изипей. По изложените съображения, справедливо според настоящия състав е присъждане на обезщетение на В. В. М. за претърпени от него неимуществени вреди, настъпили в резултат на незаконосъобразни действия на администрацията, изразяващи се в неоснователно спиране на валидността на документа му за самоличност (лична карта) в периода 29.07.2024г. – 09.12.2024г. в размер на 1500 /хиляда и петстотин/ евро от общо претендираните в исковата молба 4000 лева (2045,17 евро).

С допълнителното уточнение от 28.08.2025г. на исковата молба се иска присъждане на лихви върху обезщетението от датата на предявяване на иска 15.04.2025г. до окончателното изплащане, което искане е основателно. Претендираните мораторни лихви от 01.07.2024г. – датата на неправомерното увреждане на ищеца до 09.12.2024г. – датата на издаване на нов документ за самоличност съдът следва да отхвърли. Съгласно Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. по тълк. д. № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожавемите административни актове, а при нищожните - това е моментът на тяхното издаване, а за незаконни действия или бездействия на административните органи - от момента на преустановяването им. Незаконосъобразното действие по смяна статуса на документа за самоличност на В. М. без да има правно и фактическо основание за това е преустановено на 09.12.2024г. – датата на издаване на нов документ за самоличност, поради което лихва за забава върху главницата се дължи от тогава, но от тази дата

лихва не е поискана.

При този изход на спора и при съобразяване на нормата на чл.10, ал.3 ЗОДОВ, претенцията на ищеца за присъждане на разноски е частично основателна. Претендират се разноски в размер общо на 810 евро - заплатена държавна такса и адвокатски хонорар, съгласно списък по чл. 80 от ГПК и договор за правна помощ. Пропорционално на уважената част от исковата претенция следва да се присъдят разноски на ищеца в размер на 594 /петстотин деветдесет и четири/ лева. Дължи се и поисканото юрисконсултско възнаграждение на ответника, съразмерно на отхвърлената част от иска и съгласно разпоредбите на чл.37 от ЗПП, което съдът определя на 27 евро, или ответникът следва да бъде осъден да заплати разноски по компенсация на ищеца в размер 567 / петстотин шестдесет и седем/ евро.

Водим от горното, Административен съд София-град, Първо отделение, 11-ти състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Министерството на вътрешните работи да заплати на В. В. М. с ЕГН [ЕГН] обезщетение за претърпени неимуществени вреди, настъпили в резултат на незаконосъобразни действия на администрацията, изразяващи се в неоснователно спиране на валидността на документа му за самоличност (лична карта №646023771) в периода 29.07.2024г. – 09.12.2024г. в размер на 1500 /хиляда и петстотин/ евро, ведно с лихви върху тази сума от датата на предявяване на иска 15.04.2025г. до окончателното изплащане.

ОТХВЪРЛЯ исковата молба за горницата над присъдения размер до претендираните в исковата молба 4000 лева (2045,17 евро).

ОТХВЪРЛЯ исковата молба в частта за претендираната мораторна лихва от 01.07.2024г. до 09.12.2024г. като неоснователна.

ОСЪЖДА Министерството на вътрешните работи да заплати на В. В. М. с ЕГН [ЕГН] разноски по компенсация в размер 567 / петстотин шестдесет и седем/ евро.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок пред Върховния административен съд.